No. 47. 1846.

# VLISSINGSCHE COURANT

Maandag 20 April

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 10 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

## NIEUWSTIJDINGEN.

### DUITSCHLAND.

AKEN, den 13. April. Wij hebben gisteren een soort van opstand gehad, die 's middags begonnen en niet voor middernacht, door de tusschenkomst der gewapende magt, geëindigd is. De oorzaak van dezen opstand was allerbelagchelijkst. Volgens een aloud gebruik, geven de bakkers jaarlijks een koek aan hunne kalanten. Het schijnt dat zij zich dit jaar van deze belasting hebben willen bevrijden, en reeds in de maand februarij, hadden 113 onder hen eene verklaring uitgegeven, om de inwoners te verwittigen dat zij op geenen paaschkoek moesten rekenen. De overheid had gepoogd deze coalitie te onderdrukken, maar het was haar slechts gelukt er 15 leden van af te trekken; de 99 andere moesten uit hoofde van coalitie wettelijk vervolgd worden. Aan hunnen kant hebben de werklieden hunne misnoegdheid op hun manier willen toonen; gisteren hebben zij de straten met honderden doorloopen, roepende: *Paaskoeken*, en dit geroep op eene dreigende wijze herhalende voor de huizen der gecoaliseerde bakkers. Omtrent acht ure werd de opstand heviger, en men begon de glazen van eenige bakkers in te werpen. De policie heeft er willen tusschenkomen om de orde te herstellen, maar zij was te zwak om de menigte uit een te drijven. Men heeft de troepen moeten halen; maar gelukkig hebben deze geen gebruik moeten maken van hunne wapens, en de werklieden zijn heen gegaan, zonder dat er eenige andere geweldadigheden hebben plaats gehad. Er zijn slechts acht personen aangehouden. Dezen morgen schrijven twee ordonnancien van policie aan de bakkers voor, *by hooger bevel*, paaschkoeken aan hunne kalanten te leveren, en doen de herbergen om tien uren 's avonds sluiten.

— Den 13. Maart, des morgens vroeg, had in het Szathmarer palatinaat (Oostenrijk) een verschrikkelijk natuurverschijnsel plaats. Aldaar verheft zich bij de Borssöer bergengte, bij de groote Szamos, een berg, 1800 voet hoog, in eene schuinsche rigting, wiens voet ter lengte van ongeveer 120 voet, door eene breede rivier wordt bespoeld. Op eenmaal scheurde dit gevaarte van elkander en stortte met een donderend geraas in den vloed, wiens bedding hij volkomen vulde. Aldra stond het geheele dal Szamos onder water.

— Volgens berigten uit Warschau gaat men daar nog steeds met de meeste gestrengheid te werk. De militairen bivouakeren op de markten den geheelen nacht bij wachtvuren. Om 8 ure des avonds worden alle huizen gesloten; later mag niemand zonder van eene lantaarn voorzien te zijn op straat gaan.

### ENGELAND.

LONDEN, den 14. April. Een ernstig ongeval heeft zondag laatstleden op den ijzeren weg genaamd Brandling-junction-railwaij plaats gehad. De trein op eene hoogte zijnde, is van de sporen op een huis geloopen dat lager stond; het dak, doorgesneden als met een scheermes, zegt de *Times*, gaf doorgang aan de machine, die insgelijks de eerste stagie doorsneed, en beneden kwam, waar zij het been brak van eene jonge vrouw die daar woonde. Eene andere vrouw en een kind zijn wreed mishandeld geworden door den stoom en het kokend water. Alle drie zijn in eenen zeer bedenkelijken staat. De mecanicien en de stoker zijn onderwegen op een gedeelte van het dak, dat niet geschonden was, blijven staan. Gelukkig dat, de keten gebroken zijnde, de andere rijtuigen, geladen met reizigers, niet mede gesleept zijn geworden.

— Blijkens de *St. Helena Gazette* van 21. Febr. is de zee aldaar van 16. tot 18. Febr. zeer onstuimig geweest, en hebben de voorbeeldelooze hooge baren een 14tal schepen verbrijzeld en ook aan de naby het strand gelegen gebouwen en vestingwerken veel schade te weeg gebragt. Om zich een denkbeeld van de kracht der golven te maken is het genoeg te melden, dat van de batterij Lower Chubs de ringmuur aan beide zijden werd weggeslagen, een 24 ponder steenstuk medegesleept en eene massa van verscheiden tonnen van de rots afgespleten, op welke de batterij is gelegen. Men schrijft deze verbolgenheid der zee minder toe aan de kracht van den wind, daar deze niet sterk was, dan wel aan vulkanische uitbarstingen onder water.

— De dagbladen behelzen nu het verhaal van de schipbreuk van den walvischvaarder *Marie*, aangaande welk vaartuig men sinds zijn vertrek van Sydney in october 1843 niets vernomen had. Nadat de *Marie* den 21. november bij de eilanden van Woodlark had schipbreuk geleden, gelukte het de ekwipage, na 24 uren aan eene woedende zee blootgesteld te zijn geweest, en 7 menschen verloren te hebben, met een vlot het land te bereiken. De schipbreukelingen werden goed ontvangen door de inboorlingen, maar geene hoop hebbende dat eenig schip aldaar voorbij zoude varen, vervaardigden zij een klein vaartuig om zich hiermede naar eene der engelsche koloniën in Australie te begeven. Doch toen zij dit met zoo veel moeite gebouwde scheepje te water wilden brengen werden zij door de inboorlingen plotseling aangevallen, die den kapitein en zes man om het leven bragten. De overige reddeden zich in eene boot van het vergane schip, staken in zee, en na 10 dagen rondgezwalkt en ter naauwernood het levensonderhoud gevonden hebbende, kwamen zij aan een ander eiland van dezen Archipel, waar zij desgelijks door de inboorlingen goed ontvangen werden, maar toen eenige bewoners van het vroeger bezochte eiland insgelijks hier heen gekomen waren, veranderde ook hier de vriendschap in vijandschap. De geheele overige ekwipage werd vermoord, uitgezonderd een matroos, die in een naburig bosch hout hakte, en na langen tijd gezworven te hebben, door de aldaar toevallig aanleggende brik *la Tigresse* opgenomen werd. Aan dezen matroos is men het verhaal verschuldigd aangaande het rampzalige lot zijner togtgenooten.

### BELGIE.

— Dingsdag heeft men ter voorstede Schaerbeek eene ontaarde moeder aangehouden, die haar driejarig kind op eene ongehoorde wijze gemarteld had. Gedurende de laatste koude nachten sloot zij het bijna gansch naakt op in het privaat, na het arm schepsel koud water over het lijf te hebben gegoten. Andere malen ligt zij het naakt en zonder voedsel op den zolder, belette, dat haren man het te eten gaf, en wanneer zij het een stuk brood zag verslinden, nam zij hetzelve af en gaf het kind slagen op het hoofd. Deze mishandelingen duurden reeds eenen geruimen tijd, en zijn eerst maandag onder de geburen bekend geworden. Zonder de tusschenkomst der policie zou dit ontmenschte wijf de verbittering ten offer zijn gevallen.

— Maandag, om twee uren, gedurende een storm die over de stad Brugge uitgeborsten is, is de donder op het huis van den heer *Laureins*, bankier in de Steenstraat aldaar, gevallen, waar hij verscheidene pannen van het dak heeft afgeworpen. Van daar is hij in het nevenstaande huis, bewoond door den heer *Loonus*, gedrongen, en heeft er insgelijks een gedeelte van het dak afgeworpen. Eenig huisraad is verbroken geworden. In een derde heeft de bliksem eene tapijt verbrand en eenige meubelen beschadigd. Men berekend de schade op 2 à 500 fr.

— Twee vrouwen, gezusters, en die elk eenen broeder *Marneffe* getrouwd hadden, zijn te Huy aangehouden, als verdacht van hare mans vergiftigd te hebben. De genees- en heelmeesters, die de lijken onderzocht hebben, hebben in de ingewanden eene groote hoeveelheid *arsenicum* ontdekt.

### NEDERLANDEN.

NIJMEGEN, den 14. April. Wij hebben het genoegen onze lezers de heugelijke tijding met zekerheid mede te deelen, dat het Zijne Majesteit onzen geëerbiedigden Koning behaagd heeft, bij besluit van den 11. dezer maand, de overeenkomst te bekrachtigen, tusschen HH. EE. de Ministers van Binnenlandsche Zaken en van Financien, en Heeren Concessionarissen aangegaan, betrekkelijk den aanleg en de exploitatie van den Nijmeegschen Spoorweg.

VLISSINGEN, den 18. April. Heden morgen vertrok van hier een detachement van het 8e Reg. Inf., onder bevel van den 2. luitenant *Witkop*, sterk 2 officieren, 2 onder-officieren, 4 korporaals, 2 tamboers en 64 soldaten, naar Veere en verder naar Noord-Beveland, tot demping van onlusten, onder de aldaar arbeidende poldergasten ontstaan.

— Z. Exc. de Minister van Financien heeft, bij resolutie van 9. dezer, vastgesteld eene 199e Loterij, die bestaan zal uit 21000 loten, 10500 prijzen en 2 premien. Er zal voorloopig een getal van 1000 loten worden afgezonderd en beschikbaar gehouden, om als geheele loten tegen den inlegprijs te kunnen worden afgegeven. De collecte zal geopend worden op Maandag 18 Mei 1846 en worden gesloten op Zaturdag den 30. dier maand. De trekking van de eerste klasse zal aanvangen op den 15. Junij 1846. De laatste 100 nommers zullen op Vrijdag den 4. September 1846 worden getrokken.

— Zaturdag jl. des namiddags ten 4 ure, had op de Rijn voor Rhenen wederom eene van die ongelukken plaats, die wij sedert kort zoo dikwijls hebben te betrauren gehad. Een bootje, beladen met vijf personen, twee mannen en drie vrouwen, doch zonder veerman, werd de rivier overgezet. Door den sterken golfslag eener juist voorbijvarende stoomboot, werd het vaartuig door den waterstroom overmand, zoodat het niet meer bestuurd kunnende worden, op den ketting der gierpont geraakte en weldra omsloeg, en de ongelukkigen aan de golven werden prijs gegeven. Toen men ter redding aansnelde, waren reeds twee mannen en twee vrouwen verdronken, terwijl er slechts ééne is gered geworden. Eene der verdronkenen laat een echtgenoot met 10 kinderen na.

— Uit Harderwijk schrijft men van den 14. April: « Op den 18. dezer zal van hier te water naar 't Nieuwe Diep vertrekken een detachement, sterk 140 onderofficieren en manschappen, onder bevel van den van verlof terugkeerenden kapt. van het O. I. leger *A. Bade*, vergezeld van den 2e luit. van de infanterie *H. J. van Lelyveld* en den 2e luit. der artillerie *J. C. E. de Mol van Otterlo*, ten einde op den 20. daaraanvolgende ... *Florisz*, gezagvoerder ... naar Java te worden ...
« Nog zal op den ...
trekken een detache...
den 26. dezer maand aan boord van 's Rijks Transportschip *Prins Willem Frederik Hendrik* over te gaan en naar West-Indië te worden overgevoerd."

§ VEERE, den 18. April. Heden morgen half 8 ure vertrok van hier naar de indijking de zoogenaamde onrustschorre, aan de Noord-Bevelandsche wal grenzende, de kapitein *IJske*, alhier gedetacheerd, met drie officieren en een honderdtal manschappen, zoo van de kompagnie alhier in bezetting, als daartoe uit het garnizoen van Vlissingen afgezonden.

De overtogt had in goede orde en de ontscheping voor zoo ver wij konden ontwaren, zonder de minste belemmering plaats.

Onder het aan dien polder werkende volk, moet ontevredenheid bestaan, zoo over het door hen verdiend wordende loon, als ook over de wijze van opmeting van het door hen gedane werk, waardoor er dan ook deze week niets zoude zijn uitgevoerd, zonder tot heden echter bijzondere ongeregeldheden te hebben verwekt; — in hoe ver nu in deze eenig regtmatig bezwaar aanwezig kan zijn, is ons onbewust, doch wij voor ons vermeenen ons te mogen vleijen, dat in deze op geene buitengewone wijze te werk wordt gegaan, waardoor dan ook weldra alles in rustigen staat verkeeren zal. ***

## GEMENGDE BERIGTEN.

*Te Rotterdam zyn valsche dubbeltjes in omloop. — De heer de Ruyter, dien het hier beneden te benaauwd schynt,*

## DE ZIEKE JONGELING.

(*Ballade.*)

Het gras was gehooid en het koren was binnen;
De najaarszon gloorde met geestelijken glans;
't Was kermis in 't dorp – en de blonde boerinnen
Verzelden de juichende boeren ten dans.

En – daar ginder, aan het venster,
Zat een arme jongeling
Die de teering had, en sedert
Kermis niet meer uit en ging.
Nevens hem zat zijne moeder
Biddend aan hare rozenkrans;
Nu eens teêr haar zoon aanschouwend,
Dan weêr eens den hemeltrans
En dan weenend. – En de jongeling
Sprak, terwijl een droeve lach
Om zijn graauwe lippen zweefde:
« O! Dat is een schoone dag!
Moeder! – Zie, wat blaauwe hemel,
En wat warme zonneschijn!
Dat 's een echte kermis: – Zie eens,
Hoe ze ginder vrolijk zijn,
Hoe ze weemlen rond de kramen!
Zie – daar dansen ze al – ó ja!
Dat is schoon! ....
En zou het waar zijn
Moeder.... dat ik sterven ga?"
En zij zuchtte de arme moeder:
« Hendrik, ô, spreek zoo toch niet,
God is goed en alvoorziende
Dat zijn heilge wil geschied'!"

En ginds bij de linden klonk vedel en trom,
Daar draaide en daar zwaaide de vrolijke drom;
Daar woelde en krioelde het alles door een,
En daar – neen aan lijden en dacht er daar geen!

En de jongeling sprak: « Moeder!
Ja, Gods goedheid schikt het al;
Maar doe mij toch niet gelooven
Dat ik nog genezen zal!
Zie mijn handen eens – hoe mager,
Hoe doorschijnend! – ho! ik voel
Dat ik langzaam, langzaam wegsterf
Waar ik zit in mijnen stoel;
Want...... Ik heb de teering, moeder!
En nogtans.... Ik ben nog maar
Twintig jaren oud – en, zie eens,
Op deez dag – 't voorleden jaar,
't Was toen kermis ook – daar ginder,
Was ik toen nog bij den dans,
Blij en blozend, zingend, springend,
Vol van hoop en moed.... En thans
Ha! die luide vreugdekreten
En dat danzen – daar – gaat mij
Snijdend door het harte, moeder
Als een wreede spotternij!"
En zij schreidde de arme moeder:
« Hendrik zwijg toch, laster niet,
Denk dat God het zoo gewild heeft;
Dat zijn heilige wil geschied'!"

En ginds, bij de linden klonk vedel en trom,
Daar draaide en daar zwaaide de vrolijke drom,
Daar woelde en krioelde het alles door een
En daar – neen aan lijden en dacht er daar geen!

En de jongling sprak weêr: Ja, 'k zou
Kalmer moeten zijn, 't is waar;
Maar deez' kermis doet mij denken
Aan die van 't voorleden jaar.
En.... zie, moeder.... 'k heb u dat
Nog niet durven zeggen.... maar....

*zal eene luchtreis ondernemen. — Eenige diamanten verloren; nu, die komen teregt. — Landbouwers en handwerkslieden met vrouwen en kinderen kunnen een schip krygen om naar Java te gaan en aldaar..... millionairs te worden; het troepje mag niet grooter zyn dan 50 of 70; adres letters K. M. — De Infant don Henriques, de vryer van koningin Isabella, moet Spanje verlaten. — Hengsten-keuring in Zuid-Holland. — Te Dresden zingen ze een tabaks-cantate; waarom geen oratorium van bedorven aardappelen, met introductie van paardenboonen? — Z. M. heeft weder een aantal baronnen met landposten begiftigd. — De min van Oorlog zal den 11. mei de leverantie aanbesteden van 80,000 bloedzuigers. — In Groot-Brittanje is een algemeene dankdag gehouden ter zake van 't verslaan der Sikhen; geschiedt met medewerking van den God van Engeland. — Op den weligen akker eener jufv. in Drenthe is een korenaar ontdekt. — 2 vroedmeesters te Grollo hebben jufv. W. door de keizersnede verlost. — De kon. van Spanje had 3000 sollicitanten voor de voetwassching, welke H. M. jaarlyks aan 12 armen verrigt. — Het hof gaat voor acht dagen naar Amsterdam, niettegenstaande de finantien in eenen gunstigen toestand zyn. — Het getal arbeiders aan den spoorweg tusschen 's Hage en Rotterdam, is thans tot 2000 aangegroeid. — Aardbevingen in onderscheiden deelen der oude wereld. — De koningin van Napels heeft van de keizerin van Rusland eene berisping ontvangen, omdat deze haar tweemaal ontvangen heeft, gekleed met een en hetzelfde kleed. Het is de dames verboden zich tweemaal in dezelfde kleeding aan de keizerin te vertoonen. — Kon. Victoria komt in Aug. naar 's Hage. — Men werkt te Londen sterk om van Prins Albert een koning-echtgenoot te maken.*

## MENGELINGEN.

### Rook.

Bestaat er wel een onaangenamer gewaarwording dan, na eene lieve woning te hebben gehuurd, die van den zolder tot den kelder, van den salon tot het meidenkamertje, ja, wat het belangrijkste van alles is, tot in de keuken alle gemakken, alle volmaaktheden eener aardsche woning aanbiedt, als men ze heeft betrokken.... rookt? Doch, honderd- ja duizendmaal hinderlijker is het voor eene jong gehuwde als zij in de wittebroodsweek en derhalve na het *fait accompli* ondervindt dat zij hare hand heeft geschonken aan een verklaarden dweepzieken rooker, die de zon of maan van dien zaligen tijd in donkere cigaren-wolken hult!

Hoe groot is dikwijls niet uwe teleurstelling, als gij een' anders geestig mensch aan uwe middagtafel hebt genoodigd, en hem na het eindigen van het maal als een' onnoozelen bloed ziet zitten, alleen omdat — hij zijne sigaar moet missen, uit vrees — voor de heldere gordijntjes of de donkere oogen uwer vrouw. Raleigh verdient lof of ten minste een standbeeld voor de invoering van den aardappel, maar voor die van den tabak verdient de zon zijner glorie ten eeuwigen dage gehuld te zijn in de blaauwe atmosfeer, uit den mond zijner rookende volgelingen opgegaan. Eertijds rookte slechts de werk- of ambachtsman die in den vroegen morgen in de open lucht arbeidde en daardoor het al te koude indringen derzelve belette, of wel de bejaarde winkelier, die na het sluiten van zijn' winkel nog een uurtje in de herbergzaal op de hoek zijner straat ging doorbrengen in het gezelschap van eenige oude kennissen, even rookgezind als hij. En als zij naar hunne woningen gingen lieten zij hunne neusbeleedigende rookwerktuigen achter.... Doch nu! ...

Ik kan mijn haren tellen,
Maar wie telt thans der rookers tal?

Tegenwoordig... droevig denkbeeld! eerbiedigen zij zelfs het heilige dak der woning niet meer en zulks maar al te vaak tot bederf van het fraaiste mutsje harer vrouwen en par conséquent, ook harer goede luim.

Tegenwoordig bejagen de aankomende knapen bijna even vurig de eerste sigaar als zij vroeger naar het eerste scheermes verlangden! En ach, veelvuldig, ijselijk is het lijden waaraan de jeugdige rooknesten vrijwillig zich onderwerpen alvorens zelfs de ligtste *havanna* te kunnen verdragen. En vaak, bij het eerste roemzuchtig hijgen van hunnen boezem, als zij de vlugt naar den bedwelmden top der rookwereld nemen, stijgen zij bleek en misselijk er weder van af en worden eindelijk gedwongen, voor eenigen tijd althans, hunne eerzuchtige poging *op te geven!*

Langzamerhand slechts, van trede tot trede, kunnen zij de walgelijke ladder beklimmen die tot roem in die kunst leidt! Beschroomd, wankelend is hun gang, naarmate zij op het rookerige pad voortschrijden; de booze tabaksgeest kwelt, foltert hen onophoudelijk met misselijkheid en bezwijming. Eindelijk,

Na nooden zonder tal, en rampen zonder maat,

zijn zij sigaren-rookers! ... Welke hoogst loffelijke bevordering zij zorg dragen u onophoudelijk, onmeedoogend te herinneren, door u hunne sigarenkokers onder den neus te houden alsof zij met een diploma van verdienste waren begiftigd.

Toen Bilderdijk in zijne *ziekte der geleerden*, voor ongeveer 37 jaren en in zijn *nicotiaansch kruid* zoo hevig tegen het tabaksrooken uitvoer, was hij nog ver af te droomen dat veertig jaren later met den *stoom* ook de *rook* zoo verbazend veld zou winnen dat geen hoek op den genoegen aardbodem bijna voor derzelver invloed meer vrij zou zijn en hoewel de onsterfelijke Wattier-Ziesenis weigerde voor de Zaandammers te spelen, indien zij de pijpen in de schouwburgzaal niet wilden uit den mond leggen (waaraan deze brave burgers echter zich niet wilden onderwerpen uit liefde tot den — rook, twijfelen wij evenwel of deze groote dichter en die groote tooneelspeelster thans wel hun stelsel zouden volhouden.

In oude tijden luidde de uitnoodiging van den eenen vriend tot den ander gewoonlijk: «Ik wacht u op een boterhammetje... of op een kopje thee enz." Tegenwoordig zijn boterham en kopje thee opgelost in de woorden: «kom bij me, ik heb een lekkeren havanna (*sigaar* wordt in de technieke taal weggelaten, zoo als bij de effectenkoopers het woord *per cent.*) Menig eerlijk man is in dien strik geloopen en heeft den volgenden morgen zijne tong even droog en verbrand als die van eene papegaai bevonden, en had hij het ongeluk den rookwalm van een slepers pijpje in te ademen, dan helaas! was zijn gevoel alles behalve benijdenswaardig.

Niets heeft zoo zeer tot het verbreken van den ouden gezelligen band bijgedragen, als het algemeen veldwinnen der rookmanie; de vrouwen of meisjes zitten alleen, terwijl de man of minnaar een sigaar gaat rooken, en bezit de schoone kracht genoeg de verstikkende rookwolk te wederstaan, voelen zij zich, als ware het, als bijen in de korf, door den rook versmoren.

Sommige hebben van nature geene kracht genoeg, om aan al de vereischten des echten rookers te voldoen, om al de geheimenissen der kunst te doorgronden.

Hoogst bespottelijk is de aanblik van een' bleeken knaap, tegen eene misselijkheid worstelende, erger dan zeeziekte, terwijl hij uit het binnenste zijner maag bewijzen geeft van de aanwezigheid eener kwaal, en

Van zijn bestorven lippen
Bij iederen nieuwen schok het *waarom* laat ontglippen.

Velen prijken met den titel van *rooker*, zonder dien naam echter wezentlijk te verdienen, want gedurig steken zij hun sigaar op en laten hem gedurig uitgaan. Deze *stratagème* is tegenwoordig zoo wel bekend, dat niemand er de dupe van is, en de *sneroc* wordt, zoo als te begrijpen is, met de diepste verachting gestraft door die gezegende stervelingen, wier borst, zoo ruim als een stoomketel is, die van genoegen hijgen, bij den aanblik der zich vormende plant, en voor wie ieder *allumetje* een *amuletje* is.

Doch ijdel al dat uitvaren tegen het veldwinnende euvel... Sedert den val van Napoleon is de wereld één hart, ééne ziel... één rook! en in de eenzame prairiën der nieuwe wereld biedt het kind der natuur u zijne tomahawk-pijp, als teeken van vrede!... De zwartoogige kastiliaansche donna schudt de asch harer sigarette met hare rozenvingertjes af en blaast, dapper bijgestaan door haren donkerbruinen gemaal, om strijdt met hem, rookwolken uit, terwijl de venetiaansche signora, zoo vlug als de hinde, met haren verliefden don koketteert, terwijl zij den walm in ringetjes uit haar serafsmondje blaast. Op zijn *musmud* weelderig uitgestrekt, haalt den muzelman den rook op der scherpe plant, met de heerlijkste geuren vereenigd, en weet, zonder Mahomets wet te breken, zich nogthans te bedwelmen. De phlegmatieke Duitscher leeft, niet zoo als Malherbe zong:

Et rose, elle a vécu ce que vivent les roses
L'espace d'un moment.

Neen! de duitscher leeft een leven van pijpen en tabak; zij zijn het ideaal, de wellust van zijn aardsche loopbaan.

O, hoogzalige meerschuim koppen! gij, door de hechte olie van den tabak zwart geverfd, gij als zooveel trofeën zijner glorie, in zijne kamer. Met de oogen eens verliefden minnaar ziet, bewonderd hij u! Waag hij het bij geval als een tweede Jupiter door de *wolk*, waarin hij gedurig zweeft, een' blik op een aardsche *Leda* te werpen, dan... gaat hij dadelijk een zijner meerschuimen stoppen, kniel dan bij haar voetbankje neder, *bewierookt* haar maanden achtereen, en komt ten laatste de verklaring zijner liefde, dan wordt het blozen zijner uitverkorene door de wolk des minnaars verborgen. Ook bij den Franschman heeft het kwaad zich ingekankerd, ja *zelfs* gaat deze nog verder: niet tevreden met den rook uit zijne mond te kunnen blazen, opent hij dien ook een uitweg door zijne neusgaten, en geniet, als ware *bon-vivant*, dubbel.

De Hollanders! ... Doch, over hen willen wij den staf niet breken. Te lang en te veel moest hij reeds van vreemde belagers over het rooken verduren, en die, wij zagen het hierboven, meer dan hij en moediger dan hij, dien lust botvieren.

Tabak! tabak! gij heb de gansche aarde tot ééne cigaren-koker gemaakt en mijne pijp doen uitgaan, uit wraak wegens den ontijdigen uitval tegen uwen invloed.

—

Navolging van een der gedichtjes van van Alphen.

### Oom Floris.

*Oom Floris heeft ons allen lief,*
*Als wij maar dommelig leven*
*En — 't is een regte duitedief —*
*Hem alles, wat wij hebben, geven,*
*Ja, als de splint, die hij begeert,*
*Niet spoedig tot de miris keert,*
*Dan wordt zijn liefde ras verminderd;*
*En als men hem in 't doen van zijnen zin verhindert,*
*Dan haat Oom Floris ons geheel;*
*Ook is het altijd hem te veel,*
*Als hij, hoe ook teregt, door andren wordt misprezen.*

—

*Een liefde, die zoo ras verkoelt,*
*Die slechts op eigen voordeel doelt,*
*Zou dat wel regte liefde wezen?*

—

Een mensch had jaren in 't hoekje van den haard gereisd, en was verhinderd het huis werkelijk te verlaten. Eindelijk stapte hij in den wagen om in eene andere stad te trouwen.

«De ongelukkige," zeide een buurman, «hij kan het zelf niet tot een pleizierreisje brengen."

## CORRESPONDENTIE.

Het artikel: Nog iets tot besluit, enz., zal in ons volgend No. in eens worden opgenomen.

## ADVERTENTIEN.



## ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 18. April. Sedert den 16. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Dankbaarheid, H. Seeven, Fiume, tarwe; Maria, J. J. Krohn, Koger, garst; de Eindracht, G. A. Jonkhoff, Londen, Herkules, H. C. Thoros, Bourhalen, Frederika; C. Schoomaker, Hamburg, Conrad Wilhelm, J. J. Gottschalk, Straalsund, alle tarwe; Charlotte, E. Stief, Memel, houtwaren.

Voor Gend bestemd:

Marie, J. Nielsen, Svensborg, rogge.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Isabella, J. Drummond, ballast, Sunderland.

---

Kent gij Roosje niet, de jongste
Dochter van den molenaar?
Ja, niet waar? Nu, 'k had reeds dikwijls
Met haar aan den dans gestaan,
En toen de avond neêrviel, zei ze:
«Hendrik, 'k moet naar huis toe gaan."
En 'k geleidde haar – wij gingen
Spraakloos naast elkander – ho!
'k Wilde spreken en ik kon niet,
Want mijn harte klopte zoo!
Dan – ten leste, toen we ginder
Aan de Lieve-Vrouw-kapel
In het bosch gekomen waren,
Sprak zij: «Hendrik, nu, vaarwel!"
Doch ik hield steeds hare hand vast,
En ik zag haar smeekend aan;
En zij bloosde – en onze harten
Hadden zich op eens verstaan;
Wij beminden! –
En – nu, moeder,
Als ik zal gestorven zijn,
Zult gij Roosje dan vertroosten,
Zult *gij* dan *haar* moeder zijn?

—

En ginds bij de linden klonk vedel en trom;
Daar draaide en daar zwaaide de vrolijke drom;
Daar woelde en krioelde het alles door een,
En daar – neen, aan lijden en dacht er daar geen!

—

En hij sprak weêr: ô, wie weet of
Zij althans niet eenzaam zit
Aan 't voorleden jaar te mijmren,
Of zij ginds, niet weent en bidt
In de Lieve Vrouw-kapelle;
. . . . . . . . . . . . . . . . . .
En – wie weet ook of ze mij
Niet vergeten heeft.... Maar hemel!
Neen, dat kan niet zijn, want zij...."
. . . . . . . . . . . . . . . . . .
Maar.. zie ginds eens, moeder, moeder!
Staat zij dáár niet aan den dans?
Ha!......
Vergeten eer ik dood ben!
God! laat mij maar sterven thans!!....
En zijn hoofd viel achterover,
Magteloos op zijn leunstoel neêr:
En zijn moeder snikte: «Hendrik!
Hendrik!.... God! hij spreekt niet meer!!...."

—

En – ginds bij de linden klonk vedel en trom:
En Roosje was dáár, bij den vrolijken drom,
Daar draaide en daar zwaaide zij 't plein op en neer;
En – neen! – aan haar Hendrik en dacht zij niet meer.

—

En 't was avond – kalm en statig
Rees de maan aan d'oostertrans,
En op heel het dorpje spreidde
Zij haar zilvren tooverglans,
En ook ginder – door de kleine
Ruiten van het venster,) waar
Hendrik zat met zijne moeder
Drong haar treurlicht, zacht en klaar.
En – zoo een die van de kermis
Weerkwam, daar was blijven staan –
ô! Die had een hartverscheurend
Schouwspel kunnen gadeslaan!
Daar lag Hendrik, – bleek en roerloos
Uitgestrekt op de arme spond,
En daar zat zijn moeder, even
Roerloos knielend op den grond.
En niets hoorde m'in de kamer
Waar de maan haar licht in schoot,
Dan van tijd tot tijd een stemme:
«God! mijn zoon.... mijn zoon is dood!...."

—

En buiten – klonk altijd nog vedel en trom;
Daar danste nog altijd de vrolijke drom;
Daar woelde en krioelde nog alles door een,
En lijden, en sterven – daaraan dacht er daar geen!

15. januarij 1846. J. Van Beers.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN [illegible].